

6.

Az alaprajz

Jeff nagyon furcsát álmodott. Álmában találkozott Abel atyával, aki egy besötétített szobában valamilyen hátborzongató szertartást végzett. Nem nézett rá, de tudta, hogy ott van és nézi őt. Az asztalon, aminél ült szanaszét szóródva heverték képirással írott régi állatbőrök, szimbolikus ábrák, tintával tölthető tollak és egy felborult tintatartó is. A jelenetet egy, az asztalon álló, nagy, tarka gyertya világította meg, amibe levelek és egyéb felismerhetetlen dolgok voltak beleolvasztva. Az illata, ahogy betöltötte a helyiséget tömjénre emlékeztette, amivel a templomokban a misék alatt szoktak füstölni.

A falon függött, és ütemesen ketyegett a falióra. Természetellenes gyorsasággal forogtak visszafelé a mutatói, és ahogy Abel atya halkán mormolni kezdett egy ismeretlen nyelven egy mondókát, egyre jobban gyorsultak. Az atya, bár papi reverenda volt rajta mégis inkább egy mágushoz hasonlított, aki kezd megtébolyodni. Még vékony kecskeszakállja is volt.

A mondóka átment kántálásba, és egyre hangsabbá vált. Jeff észrevette a falon a nyeles tükröt

is, amiben az egész jelenetet groteszk módon megduplázva láthatta. Az atya hangja egyre erősebbé vált, aztán akadozni kezdett. Az óramutatók őrült sebességgel rohantak körbe-körbe, mígnem elérték az éjfél.

Ebben a pillanatban csend lett, Abel atya elhallgatott és mozdulatlaná merevedett, tekintete a semmibe révedt. A gyertya lángja sem lobogott tovább, hanem mozdulatlaná dermedt, úgy szórta tovább a baljós fényeket, mint egy lámpaizzó. Pár másodperc így telt el, aztán a tükörben látható másik Abel atya lassan megmozdult és Jeffre emelte a tekintetét. Jeff sikított volna a rémülettől, de ő is ugyanúgy lebénult, mint a szobában minden. A tükörkép egy darabig nézte őt, majd megszólalt:

– Isten hozott fiatalember! Már nagyon kíváncsi voltam rád!

Az óra zengő hangon elkezdte ütni a tizenketetöt, amitől az egész szoba visszhangozni kezdett...

*

Jeff felpattant az ágyban. Még teljesen az álom hatása alatt volt, és emlékezett minden részletére. A folyosó irányából most is jól hallatszott a falóra szép zengő hangja, ami felébresztette őt. Lassan kezdett megnyugodni.

– Túl sok minden történt tegnap, – villant át az agyán – de legalább ezekre emlékszem, nem úgy, mint a régi dolgokra.

Kibotorkált a konyhába, ám Jane nem volt ott. Párszor szólította, de semmi válasz. Az álom okozta nyomasztó érzés kezdett visszatérni! Mielőtt pánikba esett volna, félrehúzta a függönyt az előszoba ablakán, és kipillantott. Az anyja terepjárója nem volt sehol. Visszaszaladt a konyhába és akkor észrevette a cédulát az asztalon:

„Szia Jeff! Jó reggelt! Bementem a városba, de ebédre itthon leszek. Reggeli a hűtőben. Csók, Anya!”

Jeff megkönnyebbült. Nem tartozott azok közé, akik félnek az egyedüllettől, de az az érzés ami az előbb egy pár pillanatra elkapta nem volt semmi eddigéhez sem hasonlítható. Maga volt a totális egyedüllét érzése, mintha a világon ő lenne az utolsó élő ember. A nyomasztó hangulat szertefoszlott, ugyanolyan gyorsan, mint ahogy az előbb rátört. Leült az asztalhoz, kitöltött magának egy pohár gyümölcslevet és falatozni kezdett.

A reggeli után aztán nekiállt elkészíteni a ház alaprajzát. Az adatokat szépen pontosan felmérte a papírra, így lassan kezdtek kibontakozni a helyiségek. Nem vett túl sok időt igénybe és már egész jól kirajzolódott minden, amikor észrevette, hogy valamit rosszul mérhetett meg. A rajzon hiányzó rész mutatkozott az ő szobája és a szomszédos bútorraktár szerű szoba között.

Olyan volt mintha hiányozna az épület sarka, vagy beugró lenne ott. Jeff úgy gondolta, nem

vacakol az újra mérésekkel, amíg kívülről nem bizonyosodik meg a ház körvonalairól. A kiugró részt úgyis meg akarta jobban vizsgálni, de mielőtt kiment volna, még felrajzolta a pince helyiségeit is. Nem csodálkozott igazán, hogy a pincéből nyíló lefelé haladó lépcsősor kimegy a ház alól, inkább az volt meglepő, hogy milyen messzire. A megbontott téglafal mögötti üreg, ami Dorien úr szerint kriptának készült nagyjából hat méternyire esett az épülettől. Ezzel nem is akart többet foglalkozni, inkább felöltözött és kilépett a házból.

Most jött rá, hogy a megérkezésük óta jóformán ki sem tette a lábát innen. Bent egyfajta biztonságot érzett, ami kilépve teljesen megszűnt. Az idő most derűs volt, végre nem esett az eső, hanem kellemesen sütött a nap, a levegő pedig tiszta volt és üdítően friss, mint eső után mindig. Már a pusztá belélegzése is jóleső érzéssel töltötte el, Jeff első gondolata mégis az volt, hogy visszamegy a házba és inkább újra méri a szobákat. A kíváncsisága azonban erősebbnek bizonyult.

– Nagyon figyelek mindenre és óvatos leszek – határozta el, majd elindult a ház mellett burjánzó bozótos felé. Biztos volt benne, hogy valami útonmódon csak be tud bújni az ágak között, vagy legalább sikerül bekukucskálnia. Ebben bizony csalódnia kellett. Soha nem találkozott még ilyen sűrű bozótossal, ráadásul még vadrózsa is nőtt benne, ami teljesen lehetetlenné tette a bebújást a tüskék miatt. Jeff teljesen elfeledkezett az óvatos-

ságról, amit pár perce fogadott. Egyre kétségbeesettebb próbálkozásokat tett a bejutásra. Eleinte félrehajtogatta és letaposgatta az ágakat, de csak azt érte el, hogy a vadrózsa össze-vissza karmolásza és megtépte a ruháját.

– Ezért még kapok anyától – vonta le a következtetést, de a kudarc csak tovább tüzelte az indulatait.

– Kéne egy fűrész, meg metszőolló – gondolta, de mivel jól tudta, hogy ilyesmi nincs a házban elszántan tördelni kezdte az ágakat kézzel. Eleinte még sikerült is beljebb jutnia valamicskét, de aztán teljesen elakadt.

– Már látszania kéne a ház falának – állapította meg magában. Nagyon bosszantotta, hogy nem sikerül megbizonyosodnia, ezért taktikát váltott. A bozótos szélén növő, kb. három méter magas fiatal fácskához lépett. Erősen hajlítani kezdte a vékony törzset, amíg az már nem bírta és hangos reccsenéssel megadta magát. Pár perc tekergetés és hajlítgatás után sikerült végre eltávolítania a kiszemelt fát. Letördelte róla az ágakat, majd óvatosan kezdte beszúrni az ágak szövevénye közé. Várta, hogy mikor éri el a falat, ami nem lehetett két méternél messzebb, mégsem látszott. A kis fa megakadt ugyan néhányszor, de a végén teljes hosszában sikerült bedugnia a bozótosba. Jeff most már végképp nem értett semmit.

– Biztos elhajlott ez a vacak – mérgelődött magában, és elkezdte kihúzni, hogy újabb próbát